

דף סז.

עין משפט א.

אה"ע סימן קיג סעיף ב

ב. ג. פרנסת הבנות אינה מתנאי הכתובה^י, ולכן אינה נוטלת אלא מקרקע ולא ממטלטלין^ז, ונוטלת משכירות קרקע^ח ומן הראוי לבוא^ט, ואם רצו לתת לה מעות כנגד עישור נכסים הרשות בידם.

הגה: ד. לענין שומת הנכסים מצרפין גם המטלטלין לשומה זו^י, ונוטלת עישור נכסים מקרקע, וי"ח. ואם יכולים לאמוד דעתו של האב נותנים לה אף ממטלטלין.

הגה: ה. היו בעלי חובות של אביהם, והבנים אומרים לסלקם בקרקעות, והבנות אומרות לסלקם במטלטלין כדי שישאר הקרקע להן, הדין עם הבנים^פ.

הגה: ו. שטר חצי זכר במקום שנוהג, אין הבנות נוטלות מהקרקעות, ואף על פי כן הרשות ביד הבנים לשלם המטלטלין לבעלי חובות אביהם, כדי שלא ישאר מהם לבנות עבור שטר חצי זכר, ולא יהיה לבנות חלק בקרקעות.

ו. אף לרמב"ם דיכולה למחול כתובה ועי"ז נמחל גם מזונות הבנות, מ"מ הפרנסה לא נמחלה ולא הפסידה, ומ"מ האב יכול לעכב שלא לתת לה דהחייב של פרנסה היא על הבנים היכא דשתק האב ולא ציווה אחרת. ועיין בח"מ.

ז. דלא נשתעבדו להם ודיין לבנות שיקחו מקרקע.

ח. אפי' מה שעלה מהשכירות בחיי האב כל זמן שלא הגיע זמן השכירות בחיי האב להגבות, דהוי כפירות המחוברין וצריכין לקרקע שדינם כקרקע, אבל עבר זמן השכירות בחיי אביהן ודאי אין שכירות זו כקרקע כ"כ הח"מ.

ט. דאין חוב זה על אביה אלא על האחים, וע"כ כשהם יורשין הזקן, היא גובה עישור נכסים מזה כ"כ הח"מ.

י. ב"י בשם ה"ה לדעת הרמב"ם, ולדעתם איירי בלא יכולים לאמוד דעתו כ"כ הח"מ.

כ. מרדכי בשם מוהר"ם. והיינו בע"ח של האב שקדמו לבנות ולבנים, אבל בע"ח של הבנים לא גובין מקרקע, ואע"ג דלגבי כל לזה המטלטלין קודמין לקרקעות, שאני מיורש דקרקע קודמת למטלטלין לפריעת בע"ח כ"כ הח"מ.

עין משפט ב.ג.ד.ה.ו.ז.

ח"מ סימן רטו סעיף א

א. המוכר את החצר מכר בורות^ל ומערות שבתוכה אבל לא מכר מטלטלין שבתוכה אם לא שאמר לו היא וכל מה שבתוכה.

דף סז:

עין משפט א.

ח"מ סימן קצב סעיף יב

יג. המוכר לחבירו עשר שדות בעשר מדינות כיון שהחזיק באחת מהם קנה כולם. ואפי' שאין תשמיש של זו כתשמיש של זו^מ והוא שנתן דמי כולם אבל בלא נתן דמי כולם קנה רק כנגד מעותיו ע"כ אם היו במתנה קנה כולם.

* ויש חולקים במתנה^נ שאפי' בתשמישן אחד קנה רק במה שהחזיק.

עין משפט ב.ג.ד.ה.ו.

ח"מ סימן רטו סעיף ב

ג. המוכר את בית הבד מכר את האבן הגדולה הבנויה בארץ שטוחנים עליה זתים, ואת הכלונסאות של ארז שסומכין (הקורה) בהם בעת טחינת הזיתים, ואת היקבים ואת הכלים שנותנים בהם הזיתים הכתושים, והם המפרכות (ואת הלוחות שנותנים סביב לזיתים שלא יתפזרו) (טור ס"ד). אבל לא מכר את הריחים העליונה. ובזמן שאמר: הוא וכל מה שבתוכו,

^ל. רמב"ם פכ"ה ממכירה הלכה ו' ממשנה וברייתא ב"ב ס"ז ע"א, וכתב ה"ה שהבור והדות מכור בחצר לפי שהחצר עשוי לכביסה ולהשקות בהמות משא"כ בבית שאין הבור מכור בסתמא.

ומהר"י מיגש כתב לפי שדרך החצירות להיות בהן בור אבל אין דרך הבית בכך.
^מ. כגון בשדה שמוביר אותה שנה ואינה עומדת לחרישה אין מועיל בה חפירה בשנה שמובירה. נתיבות ס"ק ט"ו בחידושים.

^נ. רמב"ם שם הלכה י"ט-כ'. ופירוש הדבר שאפי' במקום שנהגו לכתוב שטר שהמעות לא קונות, זה דוקא בקנין כסף אבל בקנין חזקה כיון שעשה מעשה בגוף הקרקע קנה אותה שדה אפי' עדיין לא נכתב השטר, אבל האחרים לא קנה אפי' הם סמוכות לה. אבל כשבא לקנות כמה שדות ונתן כל הדמים קנה את כולם בחזקת אחת מהם גם בלי שטר אפי' במקום שכותבים שטר כיון שעשה חזקה בגוף הקרקע. סמ"ע ס"ק י"ט.
ושיעור שדה אחת הוא כדי שילך הצמד בשעת החרישה ויחזור כמבואר בסי' ער"ה סעיף ג'.

הרי כולם מכורים. בין כך ובין כך לא מכר את הכובשות שמכבשין בהם הזיתים, ולא את הגלגל, ולא את הקורה. (וי"א דאם אמר: הוא וכל מה שבתוכו, הרי אלו מכורים (טור שם), וכן נ"ל עיקר). ולא את השקים, (פי' שקים מנוצה של עזים ומרצופים הן של עור) (ה"ה שם) ולא את המרצופים. ואם אמר ליה: בית הבד וכל תשמישיו אני מוכר לך, כולם מכורים. ואם היו חוץ לבית הבד חניות ששוטחים בהם זיתים או שומשמים, אם מצר לו מצרים החיצונים שלהן, קנה הכל; ואם לאו, לא קנה אלא מה שבתוכה.

עין משפט ז.ז.ט.

ח"מ סימן רטו סעיף ג

ג. ב. אמר לו מרחץ וכל תשמישיו אני מוכר לך הרי גם הבריכות המספקות לו מים ובית כינוס העצים מכורים ^ס אע"פ שהם חוצה לו. וי"א דוקא שציין לו המצרים שלהם והם בתוכם.

ס. ב"ב ס"ח, וי"א כ"כ הרשב"ם שם ד"ה הכי.